

סוכן חשאי

את החוק שבגוריון עצמו ניסה במשך שנים (וללא הצלחה) לחוקקו. בכך הוכיחה את עצמה כגוף טוטליטארי מובהק. ואילו לבגוריון ולאנשיו ניתנה ההזדמנות לגנות בחוגיבית את ההירדררות הפאשיסטית של הממשלה, ואת הצורך בתמורה מיידית.

יתר על כן: אשכול דאג כי הכנסת תקבל חוק זה דווקא ב־24 השעות האחרונות שלה, כדי שכל בוחר יזכור זאת היטב היטב ביום הבחירות.

חסידו אשכול מוענים שזה היה פתם אידיך טיזום. אך אין להאמין בכך. אידיוטיות כזה אינו יכול להגיע לשלטון אפילו בישראל.

הסוכן 000 לא נח גם אחרי הצלחתו זו. הוא המציא תחבולה מחוכמת שבועיים — תחבולה שבכוא היום ילמדו אותה בבית־הספר הגבוה לסוכנים על שם גיימס בונד. וזו התחבולה:

מאז תקיפת חוק־התועבה מפיצים עווריו של אשכול כי „הוא לא ידע“, כי פשוט לא קרא את החוק, כי אנשיו בכנסת לא ידעו על מה הם מצביעים, ושהוא ידאג לחיקון המעוֹת אחרי הבחירות.

זוהי, כמובן, השמצה נוראה.

בעליה אומרים, למעשה: ראש־הממשלה הוא מטומטם חסר־אחריות, המעביר חוק פאשיסטי חסר־תקדים מבלי להתעניין כלל בתוכנו. סיעות המערך בכנסת מורכבות מ־47 רובוטים, ואלה העבירו ברשלנות פושעת חוק שלא קראו אותו ושלא הבינו מה תוכנו.

קשה לתאר עלילה מחרירה יותר. אפילו בגוריון לא יכול היה להמציא כדוגמתה.

מובן שאין בכך שמץ של אמת. ראש־הממשלה הוזהר מראש עשרות פעמים מפני הצעת־החוק. כל נקודה וכל פסוק בה נידונו במשך שעות ארוכות בוועדת החוק־חוקה ומשפט, ודווקא ח״כי המערך נטלו חלק פעיל ביותר בוויכוח זה. לאחר מכן נידונו הדברים במליאת הכנסת, ושוב בהר־בה, וכל אחד מסעיפי־הוועדה שימש נושא לוויכוח קולני ולהצבעה נפרדת. רק לאחר מכן הצביעו ח״כי המערך, לפי פקודת ראש־הממשלה, פה אחד בעד החוק כולו.

אך מה חשובה האמת? בינתיים מפיץ הסוכן 000, בעזרת סוכני־המישנה שלו, את הגירסה הודונית האומרת שלא זה בלבד שראש־הממשלה אחראי לחקיקת חוקים פאשיסטיים, אלא גם אינו יודע מה הוא עושה.

בקיצור: שראש־הממשלה הוא סמרטוט, ושכל יום של שלטונו מסכן את עתיד המדינה. הפצת גירסה כזאת אינה יכולה להיות אפילו בבחינת אידיוטיות. זוהי חבלה מכוונת בשמו הטוב של ראש־הממ־שלה ובסיכויי המערך בבחירות. בקיצור: מלאכתו של הסוכן החשאי 000.

★ ★ ★

עתה נשאר רק שטח אחד, והוא השטח החשוב ביותר לבגוריון: שטח הבטחון. הפקודה האחרונה ששורה לסוכן 000 הגיעה לידונו, אך המומחים עדיין לא הצליחו לפענחה.

יתכן כי תוכנה הוא כלהלן:

„אל סוכן 000. מאת ב׳/ג׳. נקט פעולות דחופות כדי להוכיח כי הממשלה היא בלתי־אחראית בשטח הבטחון. פעל מייד כדי לגרום לא־אמון ולדמוֹרליזציה. פסק לנו חומרת־העמולה כדי לשכנע את הציבור שאפילו אנחנו היינו יותר טובים מממשלה זו.“

אם נכונה גירסה זו, קל לתאר מה עומד לקרות.

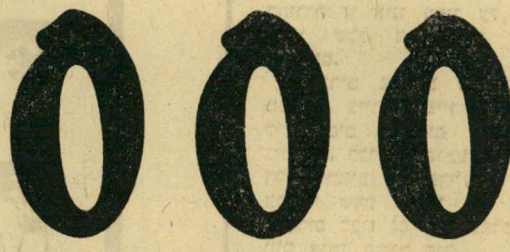
חגי אשד טוען בספרו, שהוכתב לו על־ידי בגוריון, כי פינתם לבון גרם לתקריות־גבול בלתי־מוצדקות, כדי למצוא תן בעיני הקצינים ולהוכיח שהוא גבר. על כך הוסיף בגוריון לאחרונה, כי לבון נתן פקודה לרצוח נשים וילדים בקיביה, כדי להיות גיבור בעיני הציבור.

כדי לטעון זאת נגד הממשלה הנוכחית, זקוק בגוריון לחומר. הוא מקווה שהסוכן 000 יספק את הדרוש.

★ ★ ★

רק גילוי פרצופו האמיתי של הסוכן החשאי, רק חשיפת כל תוכניותיו הגאוניות, תסכל את המזימה ותציל את המערך מתבוסה שלא היתה עוד כדוגמתה.

אל יאמין איש למענה כאילו האידיוטיות משתולל בצמרת המדינה והמערך. זוהי רק הסוואה. מאחוריה פועל גדול הסוכנים החשיי איים של כל הדרוֹת.

חסידו אשכול מנסים לטעון כי פשוט אין לו חוש לעניינים של כבוד ורגש. הם מנסים לטעון כי היה ל־כך עסק בהתמקחות על כסף, בעמידה על המקח על כל מיליון מארקים, עד ששכח את המיליונים של אושחזק. אל תאמינו! גם אידיוט גמור מוכרח היה להבין כי בואם של מי שהיו קציני־החורמאכט ודיפלומט של הונגריה הנאצית יפגיא, לועזות ריגשי עמוק. גם אידיוט היה תופס שכדאי, לבנות, לדהות את בואם עד ליום אחרי הבחירות, בתירוק זה או אחר. רק אידיוט היה מביא אותם ארצה דווקא ערב הבחירות, כשתנועת־החרות מחפשת בנרות סיבה טובה להפגנה.

לכן אין מגוֹס מן המסקנה: כאן פעל הסוכן החשאי 000. הוא ביקש להראות כי ממשלתו היא נעדרת כבוד לאומי, וכי מפלגתו משוללת כשרון טאקטי מינימאלי.

והוא נחל הצלחה מזהירה.

★ ★ ★

מובן שלא די היה בפירסומת חנינם לבגוריון, ובהר־כחת חוסר־הכשרון של הממשלה בענייני־חוק. היה צורך בפעולה בענייני־איום. לכן שודרה פקודה, שרק עתה הצליחו המומחים לפענח את הציפון שלה:

„אל: סוכן 000. מאת ב׳/ג׳. במשך עשר שנים תיאר אחרי השבועון המסויים כדיקטטור אנטי־דמוקראטי. תפסידך: להוכיח כי הממשלה הנוכחית גרועה הרבה יותר ממני, ושהיא מסכנת את חרות־האזרח. תפקיד־מישנה: לטנות בהזדמנות זו את פי השבועון המסויים.“

הסוכן 000 קפץ לדום ופעל. התוצאה היתה חקיקת „חוק לשון הרע“. הביצוע היה מחוכם עד להפליא. ממשלת־אשכול חוקקה

רגיעה השעה לגלות למדינה המוועזעת את הסוד הכמוס ביותר, סוד שיש בו כדי לקעקע את אשיות המישטר הקיים.

זה מכבר נודע לנו סוד זה. אך חששנו מלגלותו ברבים, שמא נגרום למהפכה שאת סופה מי ישרונו.

ובכן: בממשלת ישראל נמצא סוכן חשאי של דויד בגוריון, שתפקידו לגרום להתמוטטות המערך כיום הקלפי.

סוכן זה איננו דוב יוסף, כפי שחשדנו תחילה. מיהו? אין טעם להסתיר עוד את העובדה הנוראה: **הסוכן החשאי הוא לוי אשכול עצמו.**

במשך שנתיים הסתיר זאת. במשך שנתיים העמיד פני לוחם בבגוריון. במשך שנתיים התקיף אותו בגוריון בשצף־קצף, כדי להסחת את המזימה ולאחז את עיני האורי־וזהרים למיניהם.

אולם עכשיו נפלה המסיכה. ערב בחירות הגיעו הפעולות לשאי. הסוכן החשאי 000 נאלץ בהדרגה לגלות את פרצופו האמיתי.

אמנם, הוא מנסה עדיין להכחיש. הוא מנסה להעמיד פנים כאילו הוא אידיוט מושלם, שאינו יודע מה נעשה עימו. אך אנחנו הרי יודעים שהוא חכם ופיקח. כדי להכריח את הסוכן החשאי 000 לקום ולהתודות, הגה רשימה קצרה של מעללי האחרונים.

★ ★ ★

רחוב הירקון בתל־אביב נערך משפט לדויד בגוריון. משפט ממש, עם נאומי הקטיגור והסניגור, עם טענות קדומיות ועדויות, שיגיע לשיאו בנאום היסטורי של נאשם, בו יכריז קבל עם ועולם על ה־„אני מאמין“ שלו.

העתונות בולעת כל מילה. יום אחרי יום מופיעות הידיעות על המשפט כעמודים הראי־שונים של כל היומנים. משפט בגוריון עומד במרכז תשומת־ההלב הציבורית.

לפני הבניין עמדו כמה חסידים שנשאו את השלט: „זכרו את סוקראטס וגליליאנו!“ לנגד עיני הקורא עולות כל התמונות ההיסטוריות המפורסמות. סוקראטס השותה את גביע הרעל. גליליאנו הנשבר למראה תא־העיניים של האינק־היוציה. דימטרוב העומד בגבורה על־אית במשפט הנאצי אחרי שריפת הרייכסטאג. בוחארין הלוחם על חייו מול שופטי סטאלין צמא־הדם.

וכבר אין איש זוכר שמשפט זה הוא פארודיה של קאבארט, שבן גוריון אינו לוחם על חייו, אינו צפוי לעקידה או לגלגל־העיניים, אלא רק לביטול פנקס־חבר חסר־ערך, שהוא עצמו ירק עליו.

מי נתן לו את ההזדמנות לעמוד בפני האומה בפווה הגראנדיוזית של גיבור נרדף? מי נתן לו פרסומת־חנינם השווה עשרות מיליוני לירות? מי הפך אותו למוקד תשומת־הלב דווקא ערב הבחירות?

האיפטרמג הגדול של המערך: לוי אשכול. חסידיו מנסים לטעון כי פעל מתוך אידיוטיות גרידא. אל נאמין להם. זוהי מלאכתו של סוכן נאומי, הסוכן החשאי 000.

★ ★ ★

בגוריון היה זקוק לבמה חופשית ולפירסומת חנינם. הדבר ניתן לו במישפט ההיתולי של רחוב הירקון. למה היה זקוק עוד?

הוא היה זקוק להוכחה כי ענייני־החוק של המדינה מסור רים בידי סמרטוטים, הנעדרים כל זיק של כבוד לאומי. **פקודה ברוח זו, כתובה בצופן, נשלחה לכוֹן כן 000. התוצאה: פרשת פאולוס ומרק.**

אשכול, גולדה ופרס ניהלו במישך חודשים ארוכים משא־ומתן ארוך ומייגע עם נציגו המיוחד של הקאנצלר ארה־ארד. אך בכל אותן מאות שעות של משא־ומתן ושיחות, לא העלה איש מהם את הבעיה העדינה ביותר: דרישת ישראל שהגשרי הגרמני הראשון יהיה איש־ציבור בעל עבר אנטי־נאצי גלוי ומובהק.

ישראל לא שלחה את מנחם בגין כשגריר ראשון ללונדון. בריטניה לא שלחה לתל־אביב כשגרירה הראשון את ראש הסייאיי־י של הפנטטיון פוליס (למרות שזה דווקא היה הממה גדול, ושיחף בעבר פעולה עם כל גולי המדינה דהיום) אפשר היה, וצריך היה, לדרוש כי השגריר הגרמני הראשון יקבע מראש עוד במשא־ומתן עצמו.

מדוע לא נעשה הדבר — מדוע לא הועלה העניין כלל במשא־ומתן?